UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Rev: Et Eximii Patris P. Francisci Aloysii Kamperger E Societate Jesu Ss: Theologiæ Doctoris ejusdémque olim in Carolo-Ferdinandæa Universitate Pragensi Professoris Publici & Ordinarij Dein ...

Kamperger, Franz Alois

Eystadii, 1705

Articulus I. An Deus sit unicus?

urn:nbn:de:hbz:466:1-84291

Visual Library

miseretur, Misericordia punit. Idem dicendum in sensu formali, si Justitia divina sumatur reduplicativè ùt divina: est enim ostensum suprà, quamvis perfectionem divinam, quà divinam, involvere formaliter omnes perfectiones: adeóque Justitia, quà divina, est formaliter Misericordia remittens, & Misericordia quà divina, est formaliter Justitia puniēs. Si verò Justitia divina sumatur præcisè ùt Justitia, & Misericordia, ùt Misericordia fateor nec Justitiam divinam remittere, nec Misericordiam punire, quia Justitia divina, sic accepta, est entitas DEI per intellectum præcisè relata ad punitionem; Misericordia verò est eadem entitas relata præcisè ad remissionem.

IV. Secunda Persona, sive Verbum, procedit per Intellectionem, non per Volitionem; Spiritus Sanctus per Volitionem, non per Intellectionem, idque realiter, nemine cogitante; ergo Volitio divina & Intellectio distinguuntur Virtualiter. *Ante. prob.* quia aliàs non posset dari ratio, quare secunda Persona sit Verbum, Sapientia Filius; tertia verò non sit Verbum, & Filius, sed Spiritus Sanctus, sive Amor. Ad simile argumentum respondebitur pluribus modis in Q.Q. de Trinit: Resp. interim *Neg. Anteced.* Nam sicut homo nemine cogitante procedit realiter à DEO per potentiam productivá leonis, & tamen non est leo, & leo per potentiam productivam hominis, & tamen non est homo; ita secunda Persona potest procedere per Volitionem, quin sit Amor; & tertia per Intellectionem, quin sit Verbum & Filius. Quomodo verò id? dicetur suo loco. Interim dico, licet à nobis nulla Mysterij hujus ratio dari posset, non ideo ponendam esse Distinctionem Virtualem, sed potiùs fatendam ingenuè ignorantiam. Audi Ambrosium l. 1. de fide ad Gratian. c. 1. *Mihi impossibile est, hujus Generationis scire secretum.* Audi & August. lib. 5. contra Maximin. c. 14.. *Distinguere inter illam Generationem, & hanc Processionem nescio. non sufficio.* Vidésne præstantissimos PP. ad ignorantiam potiùs, quàm asylum Distinctionis Virtualis confugisse? Et meritò quidem: nam rei obscurissimæ, & de se imperceptibili addere aliam imperceptibilem, est rem relinquere imperceptibilem. Discrimen Generationis & Processionis est Augustino & Ambrosio imperceptibile, tu ad ejus explicationem advocas Distinctionem Virtualem æquè imperceptibilem: dicis enim, de eadem re indivisibili, idem posse affirmari & negari, & consequenter eidem indivisibili identificari rem, & negationem rei, ac proinde rem & negationem rei idendificari inter se, quo quidem inter omnia imperceptibilia, nihil scio imperceptibilius. Resp. 2. *Neg. Consq.* Virtualis enim Distinctio, est verificabilitas duorum contradictoriorum secundùm se, de re eadem. Ostendam verò suo loco: *Verbum procedere per Intellectionem, non procedere per Volitionem,* neque secundùm se esse contradictoria.

QUÆSTIO QUARTA.

De

ALIIS ATTRIBUTIS DIVINIS IN PARTICULARI.

ARTICULUS I.

An DEUS sit Unicus?

RESP. *Unicus Dominus ipse est DEUS, & non est alius præter eum* Deuteron. 4. *Probatur ex* ratione Entis primi: Ens primum non potest esse multiplex; ergo est unicum; ergo DEUS est unicus. *Ante. prob.* Ens primum nihil supponit; sed omnis multiplicitas supponit aliquid, nimirum unitatem, tum prius naturà; quia unitas est principium, & pars componens multitudinem; tum in subsistendi consequentia; ubicunque enim est multiplicitas, ibi est unitas, & non viciſſim; ergo *Prob.* 2. ex ratione Causæ primæ. Si darentur plures Causæ primæ, vel earum quævis esset se solà sufficiens ad causandum, vel non nisi cum altera; Si primum; ergo reliquæ essent superfluæ, & quidem superfluæ essentialiter, cùm Causa prima sit Ens existens essentialiter. Si secundum: hoc ipso non essent Causæ primæ: nam Causa prima est Ens à se, adeóque Ens simpliciter illimitatum, tam in essendo, quàm operando, ùt patet ex supra dictis; ac proinde implicat, ut Causa prima se solà non sufficiat ad causandum. *Prob.* 3. ex ratione Entis necessarij per se: Ens per se necessarium, est essen-

essentialiter Ens singulare; ergo non est multiplicabile, sed unicũ. *Prob. Anteced.* omnis essentia in quantùm actu existens, est essentialiter singularis; atqui Essentia Entis per se necessarij est, essentialiter actu existens; ergo est essentialiter singularis. *Prob. 4.* ex ratione Entis optimi & perfectissimi. Si darentur plura entia perfectissima, unum eorum distingueretur ab altero; cùm autem omnis distinctio oriatur vel ex oppositione, vel ex limitatione, deberent illa entia perfectissima vel opponi inter se, quod repugnat ex dictis Quæst. 3. Artic. 3. vel limitari ab aliquo; quod similiter repugnat Enti perfectissimo. *Prob. 5.* ex ratione summi Gubernatoris: si plures dantur Gubernatores summi Universi, vel quisque est æquè potens & liber, vel non. Si primum; ergo uno volente lucem, poterit alter nolle lucem, & quid fiet? si secundum; ergo is, qui minùs est potens, & liber, jam non est summus, sed subordinatus Gubernator universi.

Sed contrà I. Ps. 81. dicitur; *Ego dixi Dij estis* Et 1. Cor. 8. *Si quidem sunt Dij multi & domini multi.* Resp. Sicut imago Petri dicitur denominativè Petrus, quia repræsentat Petrum; sic homines denominantur dij; quia ratione potestatis, quâ funguntur nomine DEI, vel ratione gratiæ sanctificantis, per quam fiunt consortes divinæ naturæ, speciali modo repræsentant DEUM.

II. In DEO non datur privatio; quia est imperfectio: sed unitas est privatio, seu carentia divisionis; ergo non datur in DEO unitas. Resp. Non omnem privationem esse imperfectionem, ùt patet in incorporeitate, incompositione &c. Ratio est; quia privationes quædam sunt privationes entis, ùt affecti aliquâ imperfectione; sicut incorporeitas est privatio entis ùt affecti extensione & divisibilitate quantitativâ, quæ divisibilitas est imperfectio. Et talis privatio est etiam unitas naturæ divinæ; quia est privatio naturæ ùt affectæ multiplicitate, quæ multiplicitas in natura, ùt ex dictis constat, adjunctas habet varias imperfectiones.

III. Perfectiùs est posse producere simile in natura, quàm non posse: hinc viventia non sunt priùs in statu perfecto, quàm possint generare sibi simile; ergo cùm DEUS sit perfectissimus poterit producere DEUM similem. Resp. Cùm natura divina sit essentialiter improducta, repugnare in terminis, ut DEUS producat aliud simile sibi in natura. *In forma disting. Anteced.* Perfectiùs est esse producere simile in natura, ubi non repugnat ejusmodi productio, ùt in creatis contingit; conc. ubi repugnat ùt in DEO nego. Rationes repugnantiæ sumantur ex probationibus conclusionis.

IV. Lib. 2. de Cœlo dicitur, unum contrariorum non dari in natura absque altero; ergo cùm detur in natura Ens summè bonum, quod est principium omnium bonorum, dabitur etiam ens summè malum, principium omnium malorum; ergo plura principia, sive dij. *Confir.* Quod fit ab aliquo principio fit. sed malum nequit fieri à principio summè bono: nam unum contrariorum non est causativum, sed potiùs destructivum sui contrarij; ergo fit à principio malo. Resp. Repugnare in terminis ens summè malum: si enim habet rationem entis, jam habet rationem boni. *In forma Neg. Consq.* Contrarietas enim solum datur in ordine ad subjectum commune, & in ordine ad mutuam destructionem vel diminutionem; Ens autem summè bonum, neque habet subjectum; quia est simplicissimum; neque est destruibile vel diminuibile; quia est Ens per essentiam. *Ad Confirm.* dico malum quà malum nec fieri à bono nec à malo principio; quia non est effectus sed defectus; non ens, sed privatio entis. 2. malum nequit fieri à principio bono per se & ex intentione; conc. per accidens & præter intentionem; neg. Ratio est: quia omne agens, (& vel maximè primum, ac optimum) agit propter finem, adeóque ex intentione alicujus boni, seu veri, seu apparentis. Unde sicut repugnat, malum esse bonum; ita repugnat, ut agens, qualecunque, agat ex intentione mali, quà mali. Potest nihilominus agens, etiam primum & optimum, dum intendit per se bonum, esse per accidens causa mali. Sic DEUS, dum per se intendit salvare libertatem creatam, fit per accidens causa mali culpæ, concurrendo ad culpam. Et dum intendit satisfacere exigentiæ causarum secundarum, fit causa mali naturæ, concurrendo ad productionem monstri. Et denique dum intendit conservare bonum reipublicæ rationalis, fit per accidens causa mali pœnæ, pœnam inferendo sceleratis.

Artic. II. *An DEUS sit Perfectus, Bonus, Verus?*

Resp. *Esse Perfectissimum, Optimum, Verissimum. Prob. 1. pars: Quis similis mei?* Ps. 44. Ratio est: quia DEUS est Ens à se; atqui Ens à se, est Ens omnimodè illimitatum, ùt sæpè dictum est. Ens autem omnimodè illimitatum est Perfectissimum: excludit enim omnem limitationem, seu imperfectionem. 2. DEUS est Causa prima; Causæ primæ autem nequit deesse ulla perfectio; nam vel ea perfectio est improducta, & tunc inest Causæ primæ formaliter; vel est producta, & tunc inest Causæ primæ virtualiter: quia omnis effectus præexistit virtualiter in sua causa. 3. DEUS est Ens per se necessarium, sed Enti per se necessario non potest inesse defectus, vel imperfectio; ergo. *Min. prob.* Omne ens defec-